

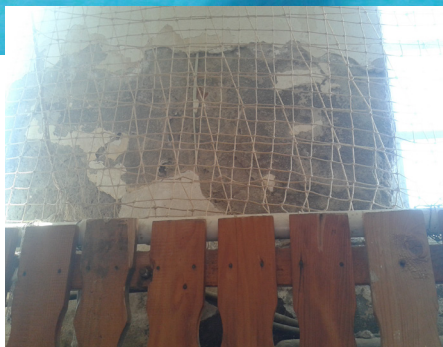
О НОВЛЕННЯ

Зміни, які відбулися

11 лютого урочисто відкрили головну залу спорткомплексу УжНУ

Фото: Марія ЗЕЛІНСЬКОЇ

Цієї події чекали давно, адже в нашому університеті доволі спортивні і студенти, і викладачі, зокрема на факультеті здоров'я людини. Та й загалом хочеться займатися в цивілізованих умовах, тим паче, якщо йдеться про такий заклад, як Ужгородський національний університет.

Урочисте дійство відвідали ректор УжНУ Володимир Смоланка, заступник директора департаменту, начальник управління молоді та спорту Закарпатської облдержадміністрації Віталій Ерфан, заступник голови Закарпатської обласної ради фізкультурно-спортивного товариства «Динамо» України Михайло Пантьо, проректори вишу, декани факультетів, викладачі, ветерани спорту, го-

лови спортивних федерацій та студенти. Дійство розпочалося з ушанування пам'яті загиблих воїнів-патріотів.

Як зазначив В.Смоланка, на реконструкцію зали виділили майже 700 тисяч грн, а введення її в дію в оновленому вигляді, завдяки зусиллям багатьох членів колективу УжНУ, дасть поштовх для спортивного вдосконалення не лише в нашому закладі, а й у місті та області загалом.

Свою чергою, президент волейбольного клубу ветеранів університету Василь Угрін відзначив медаллю та грамотою декана факультету здоров'я людини Олену Дуло за докладені зусилля в розвиток спортивної бази університету. Сама ж очільниця зауважила, що з призначенням на посаду керівника ФЗЛ насамперед проаналізувала матеріально-технічне становище свого підрозділу й зрозуміла,

що першочергової уваги в спорткомплексі потребує головна зала. Отож поставила за мету якнайшвидше реконструювати приміщення, і не просто оновити його, а зробити своєрідною привабою в університеті.

Отож наприкінці зими 2013 р. розпочалися роботи. Спочатку замінили старі вікна, далі взялися за ремонт стелі, стін, придбали нові світильники, покриття підлоги шляхом настилу паркетної дошки та покриттям її спеціальним лаком... Звичайно, не все робилося одразу й просто, але завдяки внутрішнім коштам та допомозі спонсорів удалося облаштувати дійсно сучасну залу, де тепер можуть комфортно почуватися представники різних видів спорту: волейболу, баскетболу, міні-футболу, великого тенісу, регбі, американського футболу, бадмінтону тощо. Невипадково старійшина волейболу в

краї, перший майстер спорту з цього виду в Західній Україні Іван Скрябін зауважив, що він надзвичайно радий оновленню приміщення з багатою спортивною історією. Зокрема, саме тут майже 50 років тому тренувався зірковий склад волейболістів, котрі стали чемпіонами СРСР серед викладацьких колективів.

Відкриття спорткомплексу завершилося виступами дівчат із черлідінгу та змаганнями з волейболу між командами ветеранів, молодших викладачів і співробітників університету та студентів, які виборювали Кубок декана факультету здоров'я людини.

Залишається тільки додати, щоб осучаснена зала продовжила слугувати потребам великої родини УжНУ та країни загалом, а також надихала наших спортсменів здобувати нові вагомі перемоги!

Марія ЗЕЛІНСЬКА,
студентка відділення журналістики.

ЗАСІДАННЯ

До підсумків 2014-го року

Фото Олеси МАТІЙ

У конференц-залі УжНУ відбулося спільне засідання конференції трудового колективу та вченої ради ДВНЗ «Ужгородський національний університет». Ректор вишу Володимир Смоланка оприлюднив звіт, у якому відобразив роботу нашого закладу за 2014 рік.

На засіданні були присутні 326 делегатів, а також поважні гості, зокрема очільник ОДА Василь Губаль та голова Закарпатської обласної ради Володимир Чубірко. На початку зібрання пролунав гімн України, після якого присутні хвилиною мовчання вшанували пам'ять полеглих у зоні АТО.

Перед виступом ректор нагородив грамотами, дипломами, подяками викладачів та працівників вишу: ювілярів Миколу Палінчака,

Ігора Студеняка, Михайла Полюжина, а також дипломом доктора медичних наук — Євгена Костенка, відзнакою — переможця конкурсу «Винахідник року» Михайла Бичка, дипломом — Мирослава Гончарука-Хомина.

У звіті ректора прозвучали такі основні тези:

- кількість працівників у 2014 році зросла несуттєво, проте поповнилася когорта осіб зі вченими званнями та науковими ступеннями;

- захищено 37 кандидатських та 6 докторських дисертацій. 6 осіб здобули звання професора і 40 — доцента. Працює 6 спеціалізованих учених рад. Найактивнішою є рада з економічних наук. Ради з медичних та юридичних наук розпочали роботу 2014 р.;

- Торік на навчання зарахували понад 5 тисяч абітурієнтів, 69 із яких — іноземці. І сьогодні у виші здобувають освіту 13 552 особи;

- УжНУ зміцнив фінансове становище на мільйон 387 тисяч грн за рахунок першокурсників-контрактників. У цілому за 2014 уклали контрактів на 3 мільйони 54 тисячі 73 гривні. Це на 27% більше ніж за минулий період;

- наш заклад посів 13 місце серед 274 ВНЗ України за показниками відкритості вишу під час вступної кампанії. Такими є дані громадянської мережі ОПОРА;

- у виші цього року отримали ліцензії на 4 нові спеціальності;

- удалося розробити мобільний додаток для доступу до університетського сайту. Нині веб-ресурс — один із найвідвідуваніших серед вишів України;

- два проекти УжНУ пройшли конкурсний відбір на суму 218,739 тисяч грн. За результатами експертизи, вони посіли перші місця відповідно до рейтингу за фаховими напрямками;

- продовжується робота щодо створення Наукового парку УжНУ, яку, імовірно, завершать цього року;

- триває запровадження

енергоощадних технологій в університеті. Велику увагу приділяємо питанню економії природного газу. Уведено в дію модульні котельні;

- почав функціонувати центр інновацій і розвитку, що посприяло вступу УжНУ до Європейсько-азійського консорціуму соціальних технологій для інтелектуального суспільства;

- у своїй міжнародній співпраці 2014-го року виш підписав 16 договорів, до того ж, як зазначив В.Смоланка, жодної копійки з бюджету університету не витратили на відрядження;

- торік науковці УжНУ видали 36 монографій, 61 підручник, опублікували 1330 наукових статей;

- 56 працівників університету матеріально заохочують за наукові досягнення. Як зауважив очільник вишу, робитимуть це й надалі;

- завдяки успішному проведенню вступної кампанії відбулося збільшення спеціального фонду, який нині становить 76,2 мільйона, що на 11,3 млн. більше ніж у 2013 році.

«Основне завдання для нас у

2015-му — імплементація Закону «Про вищу освіту», — узагальнив ректор.

Декан хімічного факультету Василь Лендел, який теж виступив перед присутніми, зазначив, що робота деканату стала більш відкритою і якісною. У 2015 р., сподівається керівник підрозділу, ректорат сприятиме збереженню пам'ятки закарпатської архітектури (приміщення хімфаку).

Своєю чергою, заступник декана медичного факультету Сергій Цяпець прозвітував, що медфак упорався з прийомом і навчанням іноземних студентів завдяки допомозі інших підрозділів.

Звіт ректора затвердили. Також обговорили завдання на 2015 рік, перелік кандидатів на призначення іменних та персональних стипендій студентам університету за результатами зимової сесії, теми дисертаційних досліджень, затвердили клопотання про висунення кандидатів на вакансії академіків, членів-кореспондентів НАН України.

Олесь МАТІЙ,
«Погляд».

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

За волю — ціною життя

Під Дебальцевим загинув ще один випускник УжНУ — Віталій ПОСТОЛАКІ. Ця трагічна звістка рознеслася областю, відгукуючись болем у серцях рідних, друзів, знайомих та всієї громадськості краю.

Віталій Постолакі закінчив факультет романо-германської філології УжНУ, був патріотом своєї держави, переймався її долею і як офіцер запасу пішов добровольцем у зону АТО. Там наш майор став начальником розвідки в 128 окремій гірсько-піхотній бригаді. А ще його пам'ятають як громадсько-культурного й політичного діяча, члена ради крайового товариства «Просвіта», заступника голови Ужгородської міської організації, депутата обласної ради... Одне слово, ідеться про поважну й

авторитетну особистість.

За полеглим бійцем, який 1989 року закінчив навчання на німецькому відділенні, сумує весь університет, а насаперед рідний факультет. Друзі та однокурсники В.Постолакі мають про нього тільки найприємніші спогади.

Декан ФРГФ Михайло Рошко розповідає, що загиблий був хорошою й веселою людиною: «Пам'ятаю, як Віталій часто приходив до нас у гуртожиток, тому що інколи вечорами в нашій кімнаті збиралися всі друзі. Ми розмовляли, спілкувалися на різні теми, відзначали свята. Постолакі завжди знаходився в центрі уваги як дівчат, так і хлопців. Він до всіх ставився з повагою, вважався справжнім другом, підтримував».

Михайло Михайлович згадує, що В.Постолакі ще в січні приїжджав у короткотривалу відпустку. Зустрічалися в місті, говорили про життя, здоров'я, воєнні дії на Сході України. Наш герой розповідав про нелегкі будні з великим ентузіазмом і в патріотичному дусі, попри складнощі переконував, що бійці як захищали рідну землю від ворога, так і надалі відстоюватимуть суверенітет держави.

Доцент кафедри німецької мови Наталія Головач, своєю

чергою, зазначила: «Ми з Віталієм навчалися разом із першого курсу, тому дуже добре його знаю. В.Постолакі в кожній компанії був її душею, з одногрупниками мав теплі стосунки, у разі потреби всім допомагав у навчанні, відзначався добрим характером. А ще — інтелігентністю, культурою, вихованістю. Значний вплив на формування його патріотичного й демократичного світоглядів, високих моральних цінностей зробили батьки — матір Калина Миколаївна, учителька Ужгородської середньої школи №6, та батько Андрій, котрий працював журналістом. Пам'ятатимемо Віталія як доброго, чудового, веселого й привітного до всіх парубка. 20 лютого йому мало б виповнитися 50 років. У поважному віці до такої людини потрібно звертатися «Віталію Андрійовичу», на «Ви», але для нашого дружнього курсу й після закінчення університету та до сьогодні Постолакі залишився звичайним Віталієм. Дуже шкода, що патріоти так рано помирають».

...Нещодавно на засіданні депутатської комісії з освіти Ужгородської міської ради М.Рошко запропонував перейменувати одну з вулиць обласного центру на вулицю Постолакі. Присутні одностайно підтримали ідею, а остаточно питання вирішать на сесії, що відбудеться найближчим часом. Також в Ужгородській міськраді зареєстрували звернення від крайового товариства «Просвіта» про перейменування площі марксистського діяча Бабушкіна на площу імені Постолакі. Пам'ятатимемо нашого загиблого земляка, бо герої ніколи не вмирають!

Андрій СПАЩУК,
студент заочної форми навчання відділення журналістики.

Одним абзацом

СПІВРОБІТНИЦТВО • Ректор УжНУ Володимир Смоланка підписав договір із очільником румунського університету імені Бабеша Бойяї (м. Клуж) Іоаном Аурелом Попом. Згідно з угодою, студенти та викладачі обох вишів зможуть поїхати на навчання за програмою обміну, вибравши певну мову викладання — німецьку, угорську чи англійську.

На підставі укладеного договору про співпрацю між ВНЗ у 2014 р. в Поморській академії (Польща) безкоштовно навчатимуться 29 студентів математичного, історичного, інженерно-технічного, біологічного факультетів та факультету інформаційних технологій УжНУ.

Руслана ГОСТЮК,
студентка відділення журналістики.

РЕКТОР УжНУ Володимир Смоланка та віце-президент Торгово-промислової палати України Отто Ковчар підписали угоду про співпрацю. Очікується взаємовигідне співробітництво з метою сприяння соціально-економічному, культурному та науково-технічному розвитку Закарпаття.

ЛЕКЦІЇ • У Швеції на курсах Європейської асоціації нейрохірургів ректор УжНУ Володимир Смоланка прочитав лекції для молодих лікарів. Цьогорічна загальна тематика курсів — судинні захворювання головного мозку. Слід зазначити, що наш очільник як авторитетний науковець-практик уже 6-й рік поспіль читає лекції для європейських фахівців.

УЧЕНА РАДА • На її черговому засіданні прийняли рішення щодо реорганізації юридичного та факультету європейського права і правознавства в один підрозділ зі збереженням усталеної назви: «Юридичний факультет Ужгородського національного університету». Виконувачем обов'язків декана юрфаку призначили професора Ярослава Лазура. Крім того, новоутворений Відділ зв'язків із громадськістю УжНУ повідомив, що професора Володимира Фекету призначили в. о. проректора з науково-педагогічної роботи. Також ліквідували ННІ лінгвістики і міжкультурної комунікації, який практично не розпочинав роботу, та відділ з комерціалізації об'єктів права, що дублював діяльність науково-дослідної частини.

ВИПУСК • В Ужгородському національному університеті відбулося вручення дипломів першим випускникам спеціальності «Державна служба». Ректор УжНУ Володимир Смоланка зауважив, що студенти, використовуючи інноваційні підходи, глибше підійшли до вивчення державного управління та державної політики. За словами керівника, наш виш має нові плани щодо розвитку освіти в цьому напрямку. Насамперед ідеться про підвищення кваліфікації відповідних фахівців.

Людмила БЕСКИД,
студентка відділення журналістики.

ЗАХИСНИКИ БАТЬКІВЩИНИ

Із життя українських воїнів

Сьогодні озброєні українці щохвилини борються за збереження територіальної цілісності країни та за власне життя в зоні АТО. Цього місяця в десятиденну відпустку зі Сходу України відпустив додому приїжджав військовослужбовець Василь МИТРОВКА. Його мобілізували в травні 2014 року.

Упродовж трьох місяців проходили навчання на полігоні, далі разом із військовим товаришем охороняв стратегічні об'єкти. Відтак, із 16 жовтня, за наказом його направили в Артемівськ для виконання бойового завдання — знешкодження диверсійних груп, а також — із метою забезпечення правопорядку серед військових. Група, до якої входив наш герой, складалася з 16 осіб. Виконувати службові завдання довелося поблизу гарячих точок бойового конфлікту, а саме в Дебальцевому, Северодонецьку, Константинівці, Нікішеному, Покровську.

«У наш обов'язок не входило знаходитися на передовій, однак доводилося бути й на лінії фронту. Небезпечним для групи стало викриття диверсантів на блокпосту з боку Горлівки», — ділиться свіжими спогадами Василь Вікторович.

У відпустку В.Митровка приїхав із полігону, де зупинився весь батальйон. У рідному місті захисника чекали матір й бабуся, котрі дуже зраділи зустрічі. Та сімейні радощі тривали недовго, адже за кілька днів командування відкликало на службу.

«Чесно кажучи, дуже хотілося додому. Мав велике бажання

побачити близьких та друзів. Звичайно, усі вони зі мною на постійному телефонному зв'язку, але ніщо не замінить безпосереднього спілкування. Відколи приїхав додому, постійно контактую і з бойовими побратимами, які залишилися на місці служби. Вони вже стали частиною мого життя: постійно спілкуємося, переживаємо один за одного. Між українськими воїнами утвердилися теплі, дружні стосунки. Наразі нас переформовують, забезпечують належною технікою і в складі новоутвореного батальйону в АТО будемо захищати країну (на сьогодні В.Митровка вже там перебуває — прим. авт.). Я завжди готовий виконувати громадянський та військовий обов'язки перед Батьківщиною», — патріотично заявляє боєць.

Які всі воїни, котрі перебувають у зоні антитерористичної операції, пан Василь зазначає, що посилену допомогу військові отримують від волонтерів. Також приїздили журналісти одного зі всеукраїнських телеканалів. Узагалі хлопцям удається створювати нормальне життя навіть за бойових умов. Вони, крім військових завдань, переймаються й інформаційними питаннями, стежать за перебігом новин завдяки Інтернету, телебаченню, радію.

«Звичайно, наша — служба відповідальна й складна. Але ми намагаємося цінувати кожну хвилину життя. Якщо є вільний час, то не витрачаємо його марно, а покращуємо свій культурний рівень, іноді навіть буваємо в кінотеатрах. Спілкуємося і з «цивільним» оточенням. До речі, місцеві мешканці розділилися: хтось підтримує сепаратистів, хтось — українських військових. Буває нелегко, але ми не впа-

даємо у відчай. Тим паче, що багато жителів на Сході України бідкаються, що ворог грабує їх помешкання, забирає гроші та цінні речі, а з приходом нашої армії настає порядок», — розповідає В.Митровка. За його словами, стояти на варті правопорядку доводилося близько до лінії вогню, добре чули обстріли. Попри це група продовжувала виконувати покладені на неї обов'язки. Фактично жити доводилося «на чомоданах», адже патрулювали основні місця неспокойної зони.

Хочеться вірити, що всі захисники вже невдовзі повернуться з АТО. Але яка реальність диктує свої умови. Тому такі, як пан Василь, знову й знову вирушають на Схід України. Честь і слава нашим воїнам за мужність, відданість та патріотизм. І хай герої повертаються додому живими!

Богдана ГУНДА,
студентка відділення журналістики.

ПАМ'ЯТАЄМО

У роковини загибелі Небесної сотні

20 лютого українці схилили голови в шані перед героями, котрі віддали своє життя під час Революції гідності. Торік більше сотні наших громадян продемонстрували співвітчизникам і всьому світові, що свобода — одна з головних людських цінностей, а українська нація варта кращого життя та європейського майбутнього.

Цей день став знаковим в історії незалежної України як символ сили духу, стійкості громадян, котрі загинули в мирний час, відстоюючи влас-

ні права та захищаючи загальнолюдські ідеали.

Серед учасників знакових для держави подій було чимало закарпатців, зокрема й студентів УжНУ. На щастя, доля вберегла їх від куль, давши можливість і надалі творити майбутнє України та боронити її від ворогів.

Шануймо наших героїв, пам'ятаймо нашу історію, борімося за країну!

Вічна пам'ять полеглим!
Володимир СМОЛАНКА,
ректор УжНУ.

ФОТОФАКТ

День пам'яті Небесної сотні в п'ятницю, 20 лютого, у роковини трагічних подій на Майдані в Києві, вшанували й студенти УжНУ. У холі університету встановили великий стенд, принесли квіти й запалили свічки у формі серця. Кожен небайдужий міг написати найщиріші слова подяки за те, що патріоти захищали нас у ті страшні дні.

Слава героям Небесної сотні Майдану! Слава Україні!

Аліна ГАЛАШ,
студентка відділення журналістики.

ПОЛІТИЧНЕ

Під свинцевим дощем

Торік в страшних муках удруге народилася держава — із цілком достатньою територією (навіть якщо не брати до уваги анексованих земель та непідконтрольних зараз українській армії населених пунктів) та кількістю населення.

«Немовля» виявилось унікальним: воно вижило, незважаючи на невтішні прогнози лікарів, тобто деяких країн-сусідів. Ніхто не тримав за руку Україну, коли вона, тремтячи й здригаючись від кожного пострілу, уперше переступала поріг воєнної школи. Щодня суворий навчальний режим і жорстокі фронтові правила робили державу загартованою. Вона вже вмє тамувати душевний біль за загиблими воїнами й може гідно триматися на допитах у полоні, виявляючи до того ж почуття патріотизму. Усе ж деякі патології зазнали розвитку й переросли в глобальні проблеми. Якщо не розпочати негайне лікування, то через деякий час не допоможе ні порада фахівців, ні розділ «Допомога» на сайті tsp.ua, ні фінансове «співчуття» Європи.

Лакмусовим папірцем прогресування державних хвороб стала анексія російським режимом Автономної Республіки Крим. Саме минає рік (адже згадана спецоперація розпочалася наприкінці лютого й тривала приблизно до другої половини березня), відколи ми втратили одну з частин організму, що послабило функціонування інших органів. До слова, за результатами опитування, проведеного компанією GfK Ukraine, половина кримчан стверджує, що впродовж останнього року відчули покращення матеріального становища. Також 74% респондентів не вірять у російсько-українське воєнне протистояння. А найактивніше підтримують від'єднання кримських земель від

України люди старшого віку (від 56 років). Згідно з опитуванням, таких прихильників — 90%.

Не нюхавши пороху, Крим відійшов від материкової України. Поставивши ногу в двері, не можна не спробувати пройти всередину будинку. Так за інерцією роблять ті, кого називають просто жадібними. Тож торік початок безрезня ознаменували ще й антиукраїнськими мітингами на Сході, захопленням стратегічно важливих об'єктів. Усе це складалося в нашій яв'ї, як пазли, проте з надією, що малюнок вийде непоганий. Урешті на задньому плані вгледіли війну. Тільки її волюють називати не так відверто, а послуговуючись евфемізмом — АТО. Незалежно від того, яку лексему краще обрати, наслідки однакові. За інформаці-

єю Р.Шамдасані, прес-секретаря Управління верховного комісара ООН з прав людини, за майже 11 місяців воєнних дій загинуло понад півдесятка тисяч осіб, не враховуючи поранених, полонених і тих, кого поки що вважають зниклими безвісти. Українське керівництво шукає компромісу, підписує мирні угоди, які, однак, щоразу приправлені ложкою дьогтю. Адже від миру залишається хіба назва, змінюється, точніше збільшується, лише кількість жертв з боку наших солдат, котрі якраз і є тією стороною, котра виконує умови договорів.

Державний організм став ще слабшим, коли втратив, тобто досі не зумів повернути на рідну землю льотчицю Надію Савченко. Спочатку поживні запаси патріотизму

доставляли інші саможертвоні українці. Та цього виявилось замало. Доки з митарською відданістю Надія чекала визволення, держава, отримавши, на перший погляд, повне післявиборче переливання політичної крові, із фарисейською впевненістю звітувала про зроблені кроки вперед стосовно звільнення полоненої. До справи неодноразово долучалася і світова спільнота. Марно. Принаймні поки що. Н.Савченко визначила власний дедлайн перебування за російськими ґратами, оголосивши голодування, яке вже за тривалістю стало рекордним. Нескорена жінка подумки, малюнком чи листом наповною Україну оптимізмом, вірою, перемогою. І ніхто не знає, доки ще льотчиця матиме змогу це робити... Новонароджені діти — завж-

ди радість, а новонароджені й хворі — радість, омила словами. Українцям випала напівфортунна. Держава виснажена війною, скована зрадниками, але не складає зброї вже майже рік. Уявіть спраглу людину, котрій 365 днів дають пити воду маленькими ковтками... Так і Україна хоче відчути повний смак незалежності й вільно розпоряджатися тим кухлем найпростішої хімічної сполуки водню з киснем у вигляді свободи. Тож не забуваймо, що триває АТО. І ті, хто захищає нас, чекають саме нашої підтримки й допомоги. «У військових лікарнях — свій режим харчування, однак ніколи не будуть зайвими солодощі, кава, чай тощо. Із засобів гігієни необхідні зубні щітки, пасти, гелі для душу, шампуні, серветки. Також потрібні спортивний одяг, шкарпетки, гумове взуття і, звичайно, медикаменти», — зазначає Андріана Камінець, волонтер одного із закарпатських шпиталів. На фронті чекають тепловізорів, зимового одягу, поповнення рахунків мобільних операторів і щиріх слів удачності. «Спасибі, але ми якось обійшлися б...», «це наш обов'язок — захищати Батьківщину», «дякую за підтримку» — це те, що найчастіше говорять наші борці за волю, котрі, попри все, не втрачають оптимізму й віри в перемогу.

Перебуваючи під щоденними свинцевими дощами, Україна бореться з численними патологіями. Вона вже втратила вагу, тобто частину території, щоразу прощається з кращими адептами патріотизму. Утім є надія, що народжена Революцією гідності держава знаходить сили й боротиметься до кінця. Нам просто вкрай необхідні радикальні дії, бо чекати ще 365 днів на ковток води в жодному разі не можна. Тим паче, під кулями...

Мирослава ГАРАЗДІЙ,
«Погляд».

ЗДОБУВАЄМО ФАХ

Андрій ГОЛОВАЦЬКИЙ: «Навчання на медичному факультеті суттєво відрізняється від навчання на інших факультетах»

«Якщо через серце лікаря і його мозок не проходить біль хворого, якщо він цього не відчуває, а дивиться на пацієнта тільки як на джерело прибутку, то це не лікар, це ремісник», — стверджує доктор медичних наук, професор, заслужений працівник освіти України, завідувач кафедри анатомії людини та гістології медичного факультету УжНУ, голова редакційної колегії фахового збірника наукових праць «Науковий вісник Ужгородського університету. Серія «Медицина» Андрій Степанович ГОЛОВАЦЬКИЙ. Разом з академіком М.Сапіним він видає унікальну «Анатомію людини» в трьох томах (автори А.Головацький, В.Черкасов, М.Сапін, А.Парахін, О.Ковальчук), який МОН і МОЗ України рекомендують для студентів вищих медичних навчальних закладів IV рівня акредитації як єдиний національний підручник.

— Андрію Степановичу, що спонукало Вас вибрати фах лікаря?

— У дитинстві та юності в мене були різні захоплення, нічим не пов'язані з медициною — авіамоделювання, хотів стати фахівцем із ліванського господарства, як мій батько. Але в 1950 році нашу родину, як і багато інших, репресували за тодішнього калькуозу НКВС як українських буржуазних націоналістів-бандерівців

і примусово виселили в Сибір, у далеке забайкальське місто Чита, де залишилися на цілих 11 років. Там не мав права вступати в «стратегічні» виші, бо замість паспорта дали довідку «спецпереселенця», яку зберігати до сьогодні. Довелося вибирати між двома інститутами — медичним і педагогічним. Батько запитав: «Сину, куди йдеш навчатися?» А я кажу: «Тату, піду лікарем, бо не хочу бути вчителем». Вступив

до медичного інституту з другої спроби. Але я задоволений, що став педагогом, ще й заслуженим працівником освіти України. Так визначило життя, і від мене майже нічого не залежало. Але завжди кажу: кожен повинен самостійно знайти своє улюблене заняття та кохану людину, бо якщо батьки нав'язуватимуть свій вибір, то з того нічого не вийде. Своєю науковою кар'єрою завдячую моїм наставникам — професорові Олександр Сосуну, який учив мене в Читі, і академіку Михайлові Сапіну. Вони у важкі часи взяли під свою опіку.

Від сучасних студентів залежить рівень і напрям розвитку суспільства. Одні вчать, а інші сподіваються на «шару». У який час ми живемо? Ніхто й не думав, що в Україні може трапитися війна, але це — результат нашої байдужості. Революція гідності та героїзм воїнів, котрі воюють проти російських окупантів, показали: тільки справжні патріоти й талановиті професіонали збудують європейську Україну.

— Чим відрізняється навчальний процес на медичному факультеті від інших?

— Навчання на медфаку суттєво відрізняється від навчання на інших підрозділах, наприклад, гуманітарних. Анатомія людини — фундаментальна дисципліна, основа медицини. Студент ще на перших двох курсах повинен вивчити будову людського організму й знати, яку функцію виконує той чи інший орган. Із початку ми вчимо здобувачів фаху мислити клінічно. Відрізняємося від інших факультетів тим, що наші вихованці працюють на анатомічних препаратах під час практичних занять. Наприклад, потрібно вміти показати, де розміщений той чи інший м'яз та внутрішній орган, для чого, яку функцію виконує — це і є основа медицини. Інколи на лекції запитую студентів, чому на Заході молодь вступає до вишів? За знаннями. А у нас що? На жаль, багатьом не стільки потрібні знання, скільки дипломи. Справа в тому, що не всі батьки привчили своїх дітей до праці, а різними способами хочуть полегшити їм життя, роблячи ведмежу послугу. Нині

в нас, на медфаку, навчається близько 100 студентів другого курсу й 60 — першого, які приїхали з Луганська, де тепер не можуть продовжувати здобувати фах. Це індійці, представники африканських країн. Більшість із них хоче вчитися, знає, що здобути знання пізніше знадобляться в роботі.

— Як заохочуєте студентів до навчання?

— Намагаємося долучати їх до участі в наукових гуртках і конференціях (двоє наших вихованців Ф.Павук і Ю.Скрипенець отримали диплом III ступеня на всеукраїнському конкурсі студентських наукових робіт), до виготовлення анатомічних препаратів. Будь-яка праця повинна оцінюватися — це і є певним стимулом для навчання. Цікаве та корисне таке завдання: читаючи підручники, посібники з анатомії людини, студенти можуть відшукати помилки та неточності й отримують за це додаткові бали, а з ними — і необхідну інформацію.

— У системі української вищої освіти вже 10 років діють основи Болонського процесу. Які, на Вашу думку, його переваги та недоліки?

— Узагалі Болонський процес — прогресивне напрацювання, хоч дехто до нього ставиться скептично. Але, на мій погляд, має бути так, як за кордоном. До навчально-навантаженого повинні залучати всі види робіт: слухання лекцій, підготовку та участь у семінарах, практичних і лабораторних заняттях, самостійну роботу, складання заліків та іспитів, проходження практики, підготовку та захист курсових і дипломних робіт.

Кожного студента оцінюємо так: із відповідного модуля на практичних заняттях можна максимум набрати 120, за тестовий контроль — 20, а за письмовий — 60 балів. Отже, у підсумку найбільше виходить 200 балів. Студент самотужки стежить за власним рейтингом. Я вважаю, що це — вагома перевага.

— Чи вплинула певним чином кредитно-модульна система на успішність студентів-медиків?

— Звісно. Нині наші юнаки й дівчата розумніші, адже мають більше можливостей, ніж раніше, для здобуття знань. Інтернет надає майже будь-яку інформацію, а ще не так давно його не було, і всі сиділи в бібліотеках.

— Як Вам особисто працюється за цієї системи?

— Це дуже велике навантаження на викладача, адже скоротили кількість пар. Тепер за одне заняття студенти повинні засвоїти більше матеріалу. До того ж вони не можуть опанувати тему вдома: медики змушені показувати свої навички на анатомічному препараті. Лише так студент розуміє, із чим має справу. Адже саме від практичних здібностей залежить майбутній професіоналізм.

Напружено працюється наставникам і через великі навантаження; інколи не вистачає часу, щоб усіх об'єктивно оцінити. Але незважаючи на це, студент за кожне заняття отримує певну кількість балів. З одного боку, кредитно-модульна система стимулює й заохочує, а з іншого — важча для викладача.

— Чи хотіли б Ви повернутися до старої системи оцінювання?

— Я підтримую нинішню, бо вона, повторюся, стимулює студента, але потрібно досконало оволодіти основами й викладачам, і їх вихованцям. За старої системи всі були змушені йти на іспит. І лише так могли підтвердити знання. А нині кожен із майбутніх фахівців сам вирішує, чи потрібно йому підвищувати власний рейтинг. Я схильний до сучасної системи оцінювання й у жодному разі не хочу, щоб її скасували. Утім, за радянських часів система освіти була дуже сильною. Пригадую, ще в 90-ті роки студенти, котрі побували за кордоном, могли похвалитися набагато глибокими знаннями в галузі анатомії ніж їхні закордонні ровесники. І нині чимало вітчизняних випускників працює за рубежом, приносячи колосальний успіх іншим державам у сфері науки. Це тому, що українці — розумний народ. Просто іноді ми самі собі шкодимо.

Тетяна КОРМОШ,
студентка відділення журналістики.

ІННОВАЦІЙНЕ

На Закарпатті з'явилися перші відеолекції

З січня Ужгородський національний університет спільно з телеканалом «Тиса-1» започаткували проект «Відкрита лекція».

Михайло Рошко, декан факультету філології УжНУ, ще в липні минулого року виставив у Youtube першу на Закарпатті відеолекцію під назвою «Постмодернізм». Вона зібрала чимало переглядів і дала поштовх для народження цілого проекту зі створення відеолекцій викладачами УжНУ у співпраці з телеканалом «Тиса-1».

Ідею Михайла Михайловича підтримали ректор нашого університету Володимир Смоланка та генеральний директор ТРК «Тиса-1» Віталій Мещеряков. Кураторами проекту від названого телеканалу виступає журналіст Мирослав Поляковський, а від УжНУ — проректор Мирослава Лендьял та власне М.Рошко.

На його думку, такі інноваційні форми занять корисні для іміджу вишу, спроможні зацікавити абітурієнтів не лише із Закарпаття, а й із інших областей, адже відзнятий матеріал студенти можуть переглянути вдома не тільки через супутник в ефірі Закарпатської ОДТРК, а й на онлайн-ресурсі Youtube.

Загалом «Відкриту лекцію» проводять із метою популяризації знань, зробити навчання цікавішим, доступнішим для соціуму, показати високий рівень викладання в університеті й долучати молодь до чогось нового, корисного, пізнавального.

Проект уже слід назвати успішним, адже в «Ютубі» відеовиступи ритмічно збільшують коло своїх шанувальників. Скажімо, першу відеолекцію М.Рошка (10.01.15) переглянули понад 1400 осіб. Викладач зумів продемонструвати, що «Маленький принц» Антуана

де Сент-Екзюпері — казка для дорослих, яка навчає бути творчою натурою, мислити, розвиватися, жити духовним світом, не захоплюватися матеріальними цінностями.

Свої лекції також представили Ярослав Михалко, Віталіна Івачевська, Павло Колесник, Олександр Пелін, Надія Керещан, Михайло Савчин, Олена Яцина, Олена Савіна. Підбір тих, хто бажає записатися, триває; проект продовжується.

О.Пелін, професор кафедри соціології і соціальної роботи, перекоаний: цей проект — мотиваційний момент щодо самовдосконалення викладачів, їх методики викладання; адже дивлячись на себе з екрана, стаєш уважнішим, відповідальнішим. І пройшовши таке випробування, наставником буде простіше спілкуватися на звичайних лекціях, шукати шляхів, як краще доносити інформацію студентам. На думку лектора, така інноваційна форма також сприятиме зростанню іміджу як університету загалом, так і конкретних його підрозділів (кафедр, факультетів) зокрема.

Петро ЮРСА,
студент відділення журналістики.

ВІТАЄМО!

Олексію ЛУГОВОМУ — 85!

11 лютого виповнилося 85 років Олексію Євгеновичу ЛУГОВОМУ — біологу, зоологу, орнітологу, кандидату наук, доценту. Щиро вітаємо ювіляра, зичимо добродуту, настрою, здоров'я, довгих років життя. Хай завжди будуть поруч душевне тепло, радість і найдорожчі люди.

Петрові МІЛЯНУ — 45!

Сьогодні 45-й день народження зустрічає Петро Михайлович МІЛЯН — кандидат хімічних наук, ст. науковий співробітник, завідувач НДЛ НДІ фізики і хімії твердого тіла УжНУ. Щиро вітаємо іменинника, бажаємо родинної злагоди, успіхів, бадьорості, фінансового благополуччя.

ПРОБЛЕМА

Звідки взяти гроші?

У всіх студентів рано чи пізно виникає запитання, винесене в заголовок. Більшість старшокурсників віком від 19 до 22 років соромляться брати кошти в батьків, що цілком справедливо й правильно. У цій публікації пропонуємо розглянути декілька варіантів заробітку на неповний робочий день. І розповім, на яку суму може розраховувати молода людина. Адже будьмо відвертими: гроші в умовах сучасної кризи особливо потрібні.

Варіант №1 — роздавати листівки або продавати стартові пакети мобільних операторів на вулиці, зазвичай у центрі міста. Так працювати згодяться далеко не всі, адже зарібок невеликий, а робота важка фізично, і тим більше, морально. Погодьтеся, перебувати просто неба взимку за низької температури по 5—6 годин щодня — завдання не з легких. А винагорода за ці муки «смійна»: переважно від 20 до 30 грн за годину, нерідко буває й менше. Але коли в кишенях гуляє вітер...

Варіант №2. Напевно, найпопулярніша серед студентів вакансія офіціанта яка має попиту не дарма: можна працювати

в комфортних умовах, крім того, активно вдосконалювати комунікативні здібності, що важливо в наш час; і платня, до речі, цілком непогана. Та про неї згодом. Також вагома перевага — трудитися доведеться в середньому 15 днів на місяць. Тобто поєднувати роботу з навчанням порівняно легко. Звичайно, не обійтися без мінусів: величезна втома, біль у ногах. Проте й зарібок офіціанта становить приблизно 100—140 грн за день, не враховуючи «чайових». Вони, як ви розумієте, різні. Буває 40 грн за один вихід, а буває — і... 300! Про таку роботу розповіла студентка 5 курсу Ангеліна, котра підзаробляє в одній із найвідоміших піцерій Ужгорода: «Працюю офіціанткою рік. Не можу сказати, що обожнюю цю роботу, але вона приносить хороші дивіденди, дозволяє поєднувати працю з навчанням. Моя зарплата становить 130 грн щодня. Крім того, розмір «чайових» у середньому сягає 170 грн. У результаті заробляю 300 грн за день. Нерідко буває й більше. Працюю 3 дні, а потім маю стільки ж вихідних».

Варіант №3. Дехто влаштовується торговим агентом. Однак ця робота, відверто кажучи, не для всіх. Адже не кожен може змусити незнайому людину купити певну річ. Але якщо у вас «підвішений» язик і ви впевнені в собі, можна спробувати. Це

важко насамперед морально, тому що деякі покупці дозволяють собі спілкування в різкій формі. Потрібно все вислухати й витримати. Зарібок залежить від кількості проданого товару.

Варіант №4. Дехто з хлопців намагається підзаробити вантажником. Гроші досить непогані, адже за 3—4 години можна покласти до кишені щонайменше 100—150 грн. Але є один істотний мінус: працювати доволі важко. До того ж є ризик добряче зіпсувати здоров'я. Ось що розповів студент 4 курсу Олег: «Одного разу мені терміново були потрібні гроші. Вирішив попрацювати деякий час вантажником у супермаркеті. Платили непогано. За приблизно 4 години роботи отримав 130 грн. І це до стрибка долара! Робота — після обіду, що цілком влаштувало. Але затримався там недовго: було важко, ще й травмонезбезпечно. Отож після двох тижнів звільнився, хоч зарібок потрібну суму. Також лишився задоволеним від набутого досвіду, однак працювати там стабільно не радив би нікому».

Післяслово. Звичайно, є й інші варіанти. Я розглянув найпопулярніші. А вибір за вами, особливо якщо вкрай потрібні гроші, а просити чи позичати їх не хочеться.

Ян РОГАЧ,
студент заочної форми навчання
відділення журналістики.

ПЕРЕДСВЯТКОВЕ

Мовчи, чоловіче, 8 Березня!

Хлопці, не забувайте говорити приємні слова дівчатам!

Фото Марії ЗЕЛІНСЬКОЇ

Зігмунд Фрейд писав: «Найбільше питання, на яке я так і не знайшов відповіді за 35 років своїх досліджень людських душ, це «Чого ж жінка хоче?» А й справді, прекрасна половина, чого ми хочемо? Гадаю, якби знали, то президенти були б у спідницях, до того ж країни процвітали б, чоловіки упали б у депресію, а програма «Мій змож!» не виправдовувала б своєї назви.

8 Березня — це один чудовий доказ того, що з жінками і приємно, і корисно. Адже саме в цей день усі мають почесний вихідний. І він налаштовує тільки на прекрасне. А ще — на увагу до нас, прекрасних. Отож я запитала в сильної статі, як зробити красуням такий подарунок, щоб вони залишилися задоволеними в будь-якому випадку.

Еміль ЛАСТІВКА, студент-інженер: «Напередодні 8 Березня завжди йду на екскурсію... магазинами. Адже, крім матері й бабусі, маю красунь сестер. Що дарую? У кожної жінки є свої мрії та секрети, і тому не можна одразу сказати, який подарунок варто обрати. Гадаю, спочатку потрібно поспілкуватися з дівчиною певний період, і тоді можна дізнатися, чого ж їй не вистачає. А в результаті — здивувати. Я готовий на великі вчинки заради коханої, і мені не шкода ані грошей, ані сил. Головне — щоб була така дівчина, котра б це оцінила й відповіла взаємністю».

Як ви думаєте, важко бути жінкою? І на що чоловік готовий заради коханої дружини? Ось що відповів **Анатолій ПОДЧЕ-ЗАРЦЕВ, двірник УжНУ:** «Жінка — квітка. Але моя ще краща (сміється — авт.)! Це прекрасна половина людства, яка надихає на подвиги. Маючи нагоду, хочу привітати всіх жінок, дівчат, котрі відповідно працюють і навчаються в нашому університеті, із прекрасним весняним святом! Чи складно жінкам? Без заперечень! Адже будучи гарною господинею, до того ж відмінною дружиною й матір'ю для наших дітей, моя кохана ще й устигає створити в домі затишок, тепло. Тому, думаю, як і кожний чоловік, із роботи я надзвичайно поспішаю додому. З нагоди свята дарую дружині не лише квіти, а й приємні сюрпризи. Заради неї готовий на все!»

Згодьтеся, від таких милих слів душа співає, а усмішка не сходить з обличчя. Своїми думками ділиться ще один представник сильної статі в УжНУ, відповідаючи на запитання: «Що для Вас означає цей день? Що дарували в дитинстві мамі?»

Павло МУЛЕСА, викладач математичного факультету: «8 Березня — не єдиний день, коли жінки отримують від своїх чоловіків подарунки, але, на мою думку, саме в це свято прекрасна половина людства очікує найбільше нашої уваги. І тут необхідно виявити себе не вартісними подарунками (хоч і від таких жінки не відмовляться), а креативним підходом... Ну і, звісно ж, сніда-

нок своїми руками та обов'язково квіти!!! У дитинстві матері завжди дарував власноруч зібраний букет, а також something handmade (сміється. — авт.). До речі, Вас також вітаю зі святом!»

Ах, приємно й люблю усвідомлювати, що, як не крути, а без нас, жінок, чоловіки не мали б на кого витратити не тільки гроші, а й свої турботи та компліменти.

Утім ось інший бік медалі — винуватиці свята! Що вони думають?

Лариса БУЛЕСА, чарівна працівниця новоствореної ідальні в головному корпусі УжНУ: «Із дитинства пригадую, як у цей день тато дарував нам із мамою підсніжники або гвоздики. Чи люблю отримувати вітання, подарунки на 8 Березня? Авжеж. Та зрештою, важливий не так сам процес приємності, а повага й увага, які виявляють чоловіки. Своїй матері дарувала аплікації, подушечки; завжди намагалася приготувати щось смачне. Дивне запитання для мене: чого ж хочу найбільше? Не знаю і не намагаюся дізнатися. Та все ж хочеться, звісно, квітів, цікавих ідей і нестандартних привітань. Тепер усе продається, а подарунок власноруч — ближчий серцю!»

Магдаліна ЛАСЛІВНА, прибиральниця в університеті: «Еге ж, важко бути жінкою! Але я не жаліюся. За плечима ціле життя, не завжди з позитивом, та головне — безпідний досвід. Із п'яти років я росла без батьків, проте мене оточували любов і безмежне тепло сестер. Хоч така турбота ніколи не замінить материню присутності. Однак, незважаючи на це, я не відчуваю дефіциту любові, адже щастя, яке дарують, позитив, яким надихають, і повага від дітей та внуків, котрі гріють серце, — найбільша радість у житті кожної жінки».

Катерина ЧОБАЛЬ, студентка-філологиня: «8 Березня? Та нічого цей день для мене не означає, хіба що довгоочікуваний вихідний і зайвий привід відіспатися. Нині такі чоловіки, що ніколи думати, яка наша сумна жіноча доля (сміється. — авт.). Буквально все потрібно робити самим. Щодо того, який подарунок хотіла б отримати, то спочатку — мати поряд кохану людину, а про дарунки думала б в останню чергу. Хочеться, щоб був той, котрий би не лише 8 Березня, а й усі дні робив особливими».

Тож, дорогі чоловіки, сильна стать (як усі звикли думати про вас; у принципі можна посперечатись, але не буду, я не феміністка!) Любіть, бережіть нас, купуйте квіти частіше, бо напередодні 8 Березня вони дорожчі ніж зазвичай, цінують, робіть компліменти, даруйте те, у чому вам самим приємно бачити нас, мийте час від часу посуд, перть свої шкарпетки, відчиняйте двері й називайте своїх жінок якомога ніжнішими словами. І тоді, повірте, не буде набридливих дружин і сварливих тещ. Любіть нас і не намагайтеся розгадати. Бо жінка, як відомо, є загадкою. І це своєрідна аксіома...

Валерія ЗЕНИНЕЦЬ,
студентка відділення журналістики.

САМООРГАНІЗОВУЄМОСЯ

Дещо про студентську владу

Фото Марії ЗЕЛІНСЬКОЇ

Ганна-Іванна КАБАЦІ, голова профбюро студентів географічного факультету: «Студентська влада — це не тільки цікаво, а й відповідально»

Розвиток студентського самоврядування — важлива складова організації вишівського життя молоді. Якщо виробити правильний підхід до цієї справи, можна вирішити питання з навчальною, науковою, організаційною робіт тощо.

В УжНУ студентське самоврядування діє з часів заснування університету, адже жоден ВНЗ не може існувати без цієї організації форми правління. Зокрема, останнє поділяється на 3 гілки: профком, студрада, наукове товариство аспірантів та студентів, які паралельно існують на кожному з факультетів і розподіляють повноваження між собою.

Наукове товариство студентів та аспірантів — зовсім молоде об'єднання, бо діє із жовтня 2013 р. Займається організацією конференцій, круглих столів. Щодо студради та профкому, то вони розподіляють повноваження між собою, тому що досі тільки профком виконував усі функції студентської влади. Нині дві названі структури разом проводять більшість заходів.

На Закарпатті також існує

студентська рада краю. Два роки її очолював представник факультету європейського права і правознавства Іван Полюжнюк, котрого торік замінив Юрій Бедей, який теж із цього підрозділу УжНУ. Згадане утворення об'єднує всі організації, органи студентського самоврядування нашого краю, які виявляють бажання співпрацювати.

Щодо фінансування названих структур, то воно становить 0,5% від спецфонду університету; із них не менше 30 відсотків повинні виділяти на наукове товариство, розвиток науки. В ідеальному варіанті добре було б збільшити названу ставку до 1%, хоч це потребує внесення змін до статуту УжНУ. Однак головна проблема студентського самоврядування полягає в тому, що чимало юнаків і дівчат не розуміють значення цієї структури. Труднощі в проведенні заходів створюються і в зв'язку з роботою Державної казначейської служби, яка часто тривалий період не пропускає платежі за товари чи послуги, оскільки в країні затягнулася криза. Крім того, простежується пасивність у діяльності органів студентського самоврядування на окремих факультетах.

Юнаки й дівчата також скаржаться на все ж надмірну завантаженість нефаховими дисциплінами, існує невирішеність деяких інших пи-

тань, зокрема щодо проживання в гуртожитках, тютюнопаління в корпусах тощо. Тому студентська влада планує розширювати своє представництво до законотвірчих трудових колективів факультетів та університету або ж принаймні реалізувати потенціал, який є.

Одним словом, і надалі розвиватимуть активну діяльність. Студенти беруть участь у конкурсі есе «Будемо нову країну», переможця якого долучаються до законотвірчої діяльності і мають можливість поспілкуватися з народними депутатами України. Постійно відбуваються міжнародні і всеукраїнські заходи, наприклад, «Закарпатські правові читання», «Травневий з'їзд молодих правознавців». Удосконалюватимуть і документоутворення на основі якої можна буде ефективніше проводити роботу.

Загалом студентське самоврядування — невід'ємна частина кожного вищого навчального закладу — охоплює діяльність молоді в різних сферах: науці, спорті, культурі тощо. Закарпатське студентське самоврядування входить до першої десятки серед аналогічних утворень, але, безумовно, ще є над чим працювати!

Ніколетта БОКШАН,
студентка відділення журналістики.

ОПИТУВАННЯ

З навушниками у вухах, із плеєром у кишені...

Нерідко на вулиці, у «маршрутці», вдома, на перервах між парами, під час прогулянки можна побачити молодіж, котра слухає музику.

Для декого це — супровідне заняття, а хтось іще встигає й пританцювати під ритм мелодії. Тож із запитанням: «Що для вас означає музика?» — я звернувся до однокурсників. І ось які відповіді почу...

Анастасію Сабадоху мелодії підбадьорють щодня: «Музика для мене — не просто набір слів або звуків. Це особливий світ. У нього поринаю, ховаючись від проблем, негараздів. Музика є дійсно хорошим помічником. Слухаю переважно під настрій. Вибір також залежить від пори року. Узимку до душі ближче рок, улітку — танцювальні композиції. Не ставлю ніяких меж у виборі; слухаю все, що подобається».

Світлана Василян теж любить різні твори: від класичних до пост-хардкору: «Віддаю перевагу гурту «Один в каное» та співачці Марії Чайковській. Подобається спокійна музика, приємні голоси, цікаві тексти пісень. Імпонує легкість композицій, їх ненав'язливість, витонченість».

Ніколь Кучма має схожі вподобання: «Це зумовлено моїм музичним смаком. Я — меломан, фанат зарубіжної музики. З українських гуртів найбільше люблю «Океан Ельзи». Зазвичай слухаю (часто по 6 — 8 годин на добу) музичні твори з плеєра, комп'ютера».

Як видно, у кожного свої вподобання. Головне, щоб музика радувала душу, приносила користь. **Богдан БЛИЩАК,** студент відділення журналістики.

ПРОЧИТАНА КНИЖКА

«Теплі історії до кави»

Кожному з нас хочеться вірити у казку, щасливі зустрічі, справжню дружбу та кохання. Саме книжка Надії Гербуш «Теплі історії до кави» може переконати вас у тому, що дива насправді існують. Це видання принесе натхнення та дарує безмежну радість; кожна із запропонованих розповідей переконує, що потрібно вірити в здійснення мрій.

Теплі оповіді авторки — приклад того, як необхідно любити життя, цінувати батьків, коханих, друзів та допомагати близьким. Читач проймається почуттями й настроями, сумнівами та рішеннями героїв, котрих постійно оточують незнайомці й близькі люди.

У кожній історії — вишуканий аромат кави та чудові звуки романтичного блюзу. А ще в авторки є й шоколадні твори. Мабуть, тому книжка так вразила. Ось я й вирішила поспілкуватися з пані Надією завдяки мережі Facebook і поставила декілька запитань письменниці. Вона погодилася відповісти, хоч є доволі зайнятою. (див. анкету поруч — авт.)

Отож візьміть до рук теплі кавово-шоколадні історії від Н.Гербуш і насолоджуйтеся чудовими теплими розповідями!

Надія ГЕРБУШ (ШЕВЧЕНКО) — закохана жінка, заміжня, виховує доньку, до того ж наполеглива мандрівниця, письменниця, чарівниця кави. Народилася 12 грудня 1987 р. в Збаражці, що на Тернопільщині, у родині вчителів. Закінчила класичну гімназію,

гуманітарний лицей, Київський національний лінгвістичний університет за спеціальністю «Англійська мова та література». Усними перекладами займалася з 13 років. У 16 почала дописувати в місцеві та всеукраїнські друковані ЗМІ, а із 17-ти — у регіональний журнал. Є членом Національної спілки журналістів України. Працювала перекладачем, телеведучою, прес-секретарем, фотографом, головним редактором видавництва «Езра». Також письменниця — автор програми мотиваційних семінарів для підлітків «Навчіть мене мріяти», головної редактор українських проектів видавництва «Брайт Стар Паблішинг».

Збірку оповідей «Теплі історії до кави» високо оцінили на Львівському форумі книговидавців. Видання посіло перше місце в рейтингу «Топ-20» мережі книгарень «Є». На європейському християнському форумі видавців Marketsquare Europe (Будапешт) отримала нагороду «2012 European Christian Book of the Year». 2013 року стала однією з переможниць конкурсу «Жінка року» від «Ріа плюс».

Н.Гербуш — авторка ряду чудових книжок: повісті «Художниця» (2011), «Теплих історій до кави» (2012), «Теплих історій до шоколаду» (2013), «Помаранчевого дарунку» (2014), «Пригод у весняному саду» (2014), «Найважливішої знахідки» (2014).

Христина ДОЧИНЕЦЬ, студентка відділення журналістики.

ІЗ АНКЕТИ ВІДПОВІДЕЙ НАДІЙКИ ГЕРБУШ

- Коли Ви написали перший твір?
- Не згадаю... Ще в школі.
- Як з'являються ідеї Ваших історій?
- З усіляких дрібниць, уривків розмов, спогадів...
- Яка вона, Ваша творча майстерня?
- Я пишу будь-де: у дорозі, кафе, на ліжку... Але, на щастя, маю і затишний кабінет — через вікно видно замок і старовинні церкви, полиці заповнені книжками й сувенірами, а на стінах — мапа, світлини з подорожей і листівки.
- Що найбільше цінуєте у житті?
- Бога.
- Улюблена музика...
- Джаз і рок-н-рол.
- Що для Вас означає справжня любов?
- Та, яка «збудовує», об'єднує, спонукає ставати кращим і віддавати більше.
- Чи любите каву?
- Так, але тепер її зрідка — маю маленьку донечку.
- Ви — викладач світової літератури. Як студенти ставляться до Вашої творчості?
- Разом обговорюємо теми лекцій і семінарів, а не мою творчість. Але з їхніх листів і позааудиторних розмов знаю, що серед вихованців є й шанувальники моїх текстів. Це, звісно, надихає. Але не впливає на їхні оцінки.
- Що побажали б студентам нашого університету?
- Віри, наполегливості, сміливих мрій і хоробрості утілювати заплановане, а ще — глибокої радості й миру.

ЗНАЙ НАШИХ!

Професор УжНУ Сергій Федака — лауреат Всеукраїнського рейтингу «Книга року-2014»

Видання «Історія України з давніх часів до 1648 року» С.Федаки, що вийшла друком у видавництві «Знання», стала переможцем XVI Всеукраїнського рейтингу «Книга року-2014» у номінації «Обрії» (спеціальна література / довідкові видання).

У прес-центрі «Закарпаття» диплом автору вручали в присутності колег з університету та поперу. Окрема, приємна місія виконав ректор УжНУ В.Смолянка. Він наголосив: переміг не тільки автор, а й видавництво, місто й навіть область. Воднораз ваги дослідженню, зауважив очільник вишу, додає той факт, що «Історію України...» написала справжня особистість, котру до того ж поважають колеги, випускники й студенти. Між іншим, сам Володимир Іванович уже має це видання в домашній бібліотеці й навіть частину встиг прочитати та готовий скласти іспит за розділом «Залізний вік».

Своєю чергою, головний редактор видавництва «Знання» Галина Курій (Малик) зазначила, що йдеться про одну з найпотужніших номінацій, що додає честі автору.

У «переможному» виданні вміщено інформацію і про Закарпаття, і про Буковину, і про Галичину, і про Наддніпрянщину, Донеччину. Окремий розділ виділено Криму. Це справді історія України.

Дякуючи працівникам видавництва «Знання», зокрема художньому редактору за гарну обкладинку та оформлення книжки загалом та експертам, С.Федака висловив сподівання, що «ця робота буде продовжуватися надалі на благо вищої освіти нашого університету, який того вартий і традиції котрого потрібно продовжувати й примножувати». А своєю мету щодо написання книжки лауреат пояснив так: «Підручників з історії України видано для вишів багато, близько 100». Однак «для студентів історичних підрозділів давно виникла потреба в підручниках більш докладних, із подробицями».

Слід додати, що «Історія України...» С.Федаки стала одним із перших підручників, де на сучасному рівні, з урахуванням напрацювань останнього часу викладено найзнаковіші події із життя нашої країни, фактично від появи тут найперших людей до початку XVII століття.

Богдан БЛИЩАК, студент відділення журналістики.

ПЕГАСОВЕ ПЕРО

«Для мене це велике, для мене це серйозно...»

Так аналізує свою творчість студентка III курсу філологічного факультету Ярина ПАВЛУСЬ.

«Схилилася над вбитим сином мати, В німії скорботі, стулені уста...», «Там, де герої впали, вже руїна, Скорботно лине похоронний спів...», «Отямтеся, війна між братами, то гірше Усіх, що є в світі гріхів і образ...», — так пише у своїх віршах дівчина. Кожен рядок авторських поезій має вагоме значення для Ярини, є її частиною, смутком, переживанням. Своєю лірикою студентка прагне висловити власну думку щодо подій, які відбуваються довкола нас, хоче звернути увагу на те, що важливо. «Для мене це велике, для мене це серйозно, і тому я пишу», — зізнається Я.Павлусь.

Писати вірші розпочала десь у 15 років. Мовою поезії говорить про все, що турбує, оточує, про різні події, які надихають юне серце. Творчий доробок уже містить понад 40 творів: це й інтимна лірика, і громадянська, і пейзажна. Друкованої збірки поки що немає, але найближчим часом Ярина планує видати невеличку книжку. Мабуть, особливими в збірці будуть останні три вірші: «І знову босоніж, моя Україно...», «В пам'ять героям», «Схилилася над вбитим сином мати...». У них передано ті біль і тугу, які пережили жінки, матері, батьки через події на Сході України.

Загалом концепція віршів авторки доволі легка для розуміння

І знову босоніж, моя Україно,
Стоїш серед смутку,
і сльози в очах...
Між твоїх синів де знайти
того сина,
Щоб виніс тебе із возю
на руках?!

Обкрадена вкотре і
зраджена знову,
Що ж в тебе за доля,
Вітчизно моя?
Забули нащадки Тарасове
слово —
Де їхнє коріння, де їхня земля?

ня. Вірші насичені згадками про історичні події, постатей, художніми елементами, котрі надають змісту чіткості, збагачують уяву. Із ліричних творів можна зробити висновок, що дівчина — патріот своєї Батьківщини, її вірна дочка, котра разом із ненькою Україною сумує й плаче через негаразди та біди, а в такий спосіб хоче привернути увагу до актуальних тем.

Хочеться побажати Я.Павлусь і надалі творити хороші поезії, а читачі після прочитання наведених поруч віршів, сподіваюся, із нетерпінням чекатимуть першої збірки Ярини.

Руслана ГОСТЮК, студентка відділення журналістики.

Останню сорочку із тебе
знімають,
Бо ж байдуже їм, що на дворі зима.
Та знайте, нещасні, що вам
на цім світі
І навіть на другім
прощення нема!

Давно спочивають
сини запорозькі,
Хмельницький не встане
з сирій землі.
Покайтеся, люди!
Бо час дуже близько,

Де згинуть можуть усі взагалі!

Отямтеся, війна між братами — то гірше Усіх, що є в світі гріхів і образ. Врятуйте життя України, бо більше Нікому, крім нас, не потрібна вона!

У ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЯМ
Була в нас Січ,
були у нас і Крути,
Ще долинали відблиски
вогнів,
Але могли про них
ми призабути
За тінню тих страшних
шалених днів!

Там, де герої впали, —
вже руїна,
Скорботно лине
похоронний спів,
Та пам'ятає Україна
І не забуде всіх своїх синів,
Які за неї смерть прийняли
сміло,
Але ніхто із них не затремтів.
А скільки ж днів
відтоді пролетіло
І відгоріло в тисячах вогнів!

У тиші спить
Аскольдова могила —
Для героїзму не потрібно слів,
І вже ніяк не примусить сила
Затерти пам'ять
про богатирів!

Схилилася над вбитим сином мати,
В німії скорботі,
стулені вуста...
Від сина-визволителя,
солдата
Вже не принесе їй
ніхто листа!
Він впав від кулі
на своєму ж полі...
Під крик людей
і постріли стрілкив,
Пильнує вічний сон
його тополя,
Схилившись
над героєм молодим!
Ярина ПАВЛУСЬ,
студентка філологічного факультету.

СПАРТАКІАДИ

Розпочали з рекорду та з економічно-математичним тріумфом

Прекрасна половина університету змагається на рівні з чоловіками

Який же то захід без урочистого відкриття?

Усереду, 18 лютого, стартувала VIII Загальноуніверситетська спартакіада серед викладачів і співробітників УжНУ, яка завершиться в травні.

Захід із найкращими побажаннями відкрили головний суддя Іван Маріонда, його заступник Василь Шароді, голова профспілкового комітету викладачів і співробітників УжНУ Тамара Суран, заступник голови профспілкового комітету Олександр Конопльов і декан факультету здоров'я людини Олена Дуло. Названі змагання проводять із метою покращення здоров'я та самореалізації працівників ДВНЗ «УжНУ», тому долучитися можуть усі охочі. Розпочали програму із шашок. І одразу встановили рекорд за кількістю команд-учасниць — 16!

Власне ігри запам'яталися надзвичайно теплою атмосферою та цікавим протистоянням. Невипадково для визначення місця у ряді випадків довелося рахувати так звані додаткові показники. У підсумку із «бронзою» привітали хіміків, зі «сріблом» — команду кафедри фізичного виховання, а володарями Кубка та відповідно переможцями стали

економісти у складі доцентів Романа Завадяка (кафедра економіки підприємства), Олександра Молнара (кафедра економічної теорії) та Ніни Пойди-Носик (кафедра фінансів і банківської справи).

Що стосується інших команд, то вони фінішували з такими результатами:

- 4 місце — історичний факультет;
- 5 — фізичний факультет;
- 6 — медичний факультет;
- 7 — філологічний факультет;
- 8 — природничо-гуманітарний коледж;
- 9 — інженерно-технічний факультет;
- 10 — математичний факультет;
- 11 — факультет туризму та міжнародних комунікацій;
- 12 — географічний факультет;
- 13 — біологічний факультет;
- 14 — факультет іноземної філології;
- 15 — юридичний факультет;
- 16 — факультет суспільних наук.

Тим часом 25 лютого продовжили змагання спартакіади за програмою шахів. 14 команд у 4 тури визначали переможця. Ним виявилися представники математичного факультету, зокрема кафедри кібернетики і при-

кладної математики: завідувач, професор Федір Гече, професор Йозеф Головач, доцент Михайло Повідайчик. Друге місце посіли історики, а третє — економісти. Усіх призерів нагороджували Ігор Король, проректор з науково-педагогічної роботи, Аркадій Вороч, головний суддя змагань та Василь Шароді, його заступник, член оргкомітету.

Інші команди зайняли такі місця:

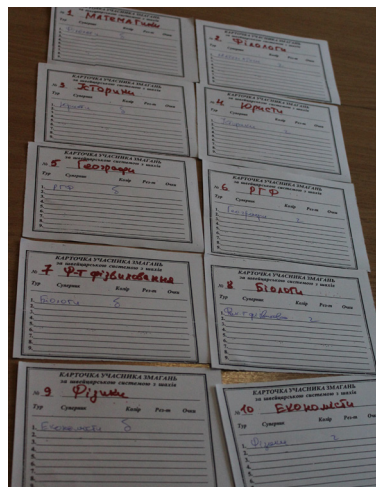
- 4 — медичний факультет;
- 5 — факультет міжнародних відносин;
- 6 — кафедра фізичного виховання;
- 7 — природничо-гуманітарний коледж;
- 8 — фізичний факультет;
- 9 — географічний факультет;
- 10 — факультет туризму та міжнародних комунікацій;
- 11 — хімічний факультет;
- 12 — філологічний факультет;
- 13 — інженерно-технічний факультет;
- 14 — юридичний факультет.

Уже 3 березня, у вівторок, учасники спартакіади зможуть покращити турнірні показники в черговому виді спорту — настільному тенісі.

Руслана ГОСТЮК,
студентка відділення журналістики.

А в шахістів — свої баталії

І хто далі за жеребом?

Шашистки встановили рекорд за кількістю команд-учасниць

БАСКЕТБОЛ

У БК «Ужгород-УжНУ» – настрої переможний

Друге коло змагань першої ліги серед чоловічих команд у групі «Захід» БК «Ужгород-УжНУ» розпочав матчами на виїзді з місцевим БК «Чернівці-Буковина».

Ігри відбувалися в рівній боротьбі. Однак поступово незначну перевагу гості зуміли розвинути в потрібний результат. Як наслідок, у двох зустрічах наші баскетболісти двічі перемогли суперника — 70:58 і 95:92.

Після виїзних поєдинків у 2 турі вже в рідних стінах БК «Ужгород-УжНУ» приймав одного з аутсайдерів — львівський «ЛДУФК». Ігри господарям удалися, і вони знову здобули впевнені перемоги — 87:70 і 76:55.

ПАУЕРЛІФТИНГ

У нас дівчата – із «ЗОЛОТИМ» відливом!

У Коломиї відбувся чемпіонат України з пауерліфтингу. Учасниками змагань стали юнаки й дівчата віком до 18 р.

Честь області на Івано-Франківщині представляла й другокурсниця факультету суспільних наук Лівія Палагусинець. Як повідомив тренер, старший викладач загальноуніверситетської кафедри фізичного виховання та голова обласної федерації пауерліфтингу Андрій Федорішко, його вихованка посіла перше місце. Студентка активно готувалася до чемпіонату впродовж останніх 5 місяців, навіть пожертвувала зимовими канікулами. Тож перемога — цілком заслужена.

Чемпіонка сподівається, що наступним кроком у спортивних досягненнях для неї стануть змагання з зимовою боротьбою, які відбуватимуться на початку березня в Мукачеві. Та найголовнішим випробуванням стане чемпіонат України з класичного пауерліфтингу, який теж наступного місяця буде в Луцьку. До цього заходу Л.Палагусинець готується так само відповідально.

Богдана ГУНДА,
студентка відділення журналістики.

РОВЕСНИК

Коли походження не має значення...

Чимало спудеїв із сільських шкіл, котрі вступили до вишу, відчувають себе некомфортно поряд із місцевими так званими «мажорами» або випускниками ліцеїв і коледжів. Я вирішила продемонструвати на прикладі студента біологічного факультету, як можна проявити себе в колективі та поступово йти до мети.

Народився Сергій Обриський у Чехії. Згодом сім'я переїхала жити на батьківщину гуцулів — мільовничу Рахівщину. Шкільні роки хлопця були надзвичайно цікавими й енергійними. Хоч сусідські діти й насторожливо ставилися до новачка, однак друзі в нього з'явилися одразу. «Оскільки ми переїхали в село, а там майже в кожного були корови, кози, вівці, то й мені захотілося мати якусь свійську тварину, аби теж випасати її в лісі», — згадує Сергій.

Початкові навчальні класи вела тітка, Ольга Іванівна Сойма, якій наш герой дуже вдячний. Каже, що поблажливого ставлення до себе як до родича не відчував. Навпаки, мудра наставниця деколи була з хлопцем доволі суворою. У п'ятому класі зрозумів, що, крім навчання та веселощів, є ще й громадська робота. Воднораз Сергій був одним із кращих учнів школи, тому закономірно почав їздити на різні олімпіади. Брав участь і в конференціях, організував вечори відпочинку в школі. «У десятому класі зайняв перше місце на районній олімпіаді з історії й поїхав на змагання в область. Це був для мене надзвичайно хороший досвід».

Зарекомендувавши себе відмінними оцінками та дружнім спілкуванням із колективом, С.Обриського вибрали головою учнівського комітету школи та членом об'єднання «Срібна земля». Школу закінчив із золотою медаллю.

Далі отримав непогані результати на ЗНО і, як наслідок, — відразу два запрошення на державне замовлення. Добре обдумавши, Сергій обрав Ужгородський національний університет. Із дитинства мріяв стати біологом: «З усіх навчальних дисциплін біологія була для мене найближчою. У шостому класі зрозумів, що саме з нею хочу себе пов'язати в майбутньому. Дідусь у мене хороший спеціаліст у цій галузі. Він завжди говорив, що найважливій з усіх курсів біології — ботаніка. Та з останньою в мене труднощів не виникло, а далі все йшло легше й легше».

Уже з початку навчання С.Обриський брав активну участь у житті університету. Проявив ініціативу й допомагав в організації Дня першокурсника на біологічному факультеті. Перші місяці відчував себе некомфортно, бо прийшов із села, а в групі нараховувалося чимало місцевих. Невдовзі все владналося. Сергія обрали старостою групи. Згодом — делегатом у студентську раду. «Мені запам'ятався випадок, коли наш підрозділ виступав на загальноуніверситетських дебатах. Ми тоді посіли друге місце», — згадує герой.

Четвертий курс для С.Обриського розпочався феєрично. Його обрали громадським деканом біофаку. Хлопець зазначав, що задовольнений своїм нинішнім статусом. Часу бракує, але активіст не пасе задніх.

Таким людям, як Сергій, можна тільки позаздрити. Він із дитинства звик бути на лаві першості й цілеспрямовано рухатися вперед крізь терни. У майбутньому мріє про кар'єру науковця, хоче здійснити відкриття.

Отож зовсім неважливо: ти сільський чи міський, багатий чи бідний. Головне, як можна сказати в такому випадку, — тримайте хвіст пістолетом, а патрони завжди знайдуться. А якщо серйозно, то досягти можна багато чого, якщо бути наполегливим і людяним.

Ганна ЯСІНСЬКА,
студентка відділення журналістики.

НА ДОЗВІЛЛІ

Друготурова порція сміху від Закарпатської ліги КВН

Вужгородському «Падіюні» відбулися ігри 2 туру Закарпатської ліги КВН.

Команди розважали присутніх у «Фристайлі», «Розминці» та «Конкурсі однієї пісні». Також уболівальники могли позмагатися між собою, отримати за це призи від спонсора й пожертвувати кошти, які збирали волонтери Руху підтримки закарпатських військових.

Щодо ігор, то в першій із них змагалися 6 команд. «Шик» (факультет туризму) набрав 13,3 бала; Fіfа (фізфак) — 15; «Без

мандата» (юрфак) — 16,2; «Девід Духнович» і «На юг» — по 17,4; «От фонаря» (село Кушниця Іршавського району) — 18,8.

У другій грі зібралося дещо менше глядачів, а дві команди з різних причин не змогли позмагатися за місце у півфіналі. Тож свою гумористичну міць демонстрували 4 колективи: «А шо?!» (філфак УжНУ) — підсумкові 14,6 бала; «Нормандія» і «Шара» (Мукачево) — відповідно 14,8 та 15,1 бала; «Вхід у змінному взутті» (Ужгородська гімназія), представники якого отримали 16,7 бала й перемогли.

Третя гра виявилася жвавішою й зібрала повну залу «Падіюну».

Атмосфера дружнього вболівання допомагала учасникам весело боротися за місце в півфіналі. Зрештою, «Наташа, ты — Королева» (медфак УжНУ) здобула 13,8 бала; «В комі» (журналісти УжНУ) — 14,1; Spongе Bob — 16,2; «Выход на 3» — 16,6; «Чикаго» (Черкаси) — 16,8 і «БезУмна молодёжь» (Мукачево) — 19,8.

За підсумками туру, найвищу оцінку за конкурс картинок отримав «Девід Духнович» — 1 бал. Найкраще в змаганні під назвою «БРІЗ» оцінили «БУМ» — 7 балів. Представники цієї команди виграли й «Розминку» — отримали 6 балів. У «Фристайлі» найяскравіше

показали себе «На юг», «Чикаго» та «Без мандата» — 6,4 бала.

До наступного туру Чемпіонату пройшли 4 команди з кожної гри. Решта — змагатимуться в півфіналі Кубка з кращими двома колективами Кубкової гри. Тож на завершення слід додати результати останнього дня змагань.

Журі не виставляло традиційних оцінок конкурсантам, а рахувало тільки суддівські голоси. Так, найбільше балів (4) отримали RADUZHNY ENOT і «Одуванчики» («Трудовые будни» — 2, «МОШ» — 1).

Віта ВІТКОВСЬКА,
студентка відділення журналістики.

ГУРТОМ

Знайомтесь, «АйСіQ»!

Хлопці, котрі лише нещодавно розпочали свій шлях як гурт, уже привернули до себе увагу. Їхня дебютна пісня «Мила» отримала чимало схвальних відгуків і вже навіть устигла потрапити в ротацию «Молодого радіо».

Вони представляють три різні міста й чарують власними текстами та музикою, а усмішка змушує дівочі серця шаленіти. Знайомтесь, це — «АйСіQ»!

Йосип Кобаль, Іван Добруцький та Іван Стасишин — із кожним із них мені особисто вдалося познайомитися й поспілкуватися. Хлопці надзвичайно привітні, а зібралися разом, щоб дарувати нам свою творчість. Написанням власне віршів займається І.Добруцький — молодий, але вже відомий у Чернівцях автор. Хто що не казав би, однак текст пісні — важливий; Івану вдається словом не тільки сподобатися, а й запам'ятатися.

Створення ніжної та приємної музики — обов'язок ужгородця Йосипа Кобалю. Було дивно чути, що він не має музичної освіти. За фахом талановитий хлопець — історик, і тільки торік закінчив університет. Нині, навіть працюючи, юнаку вдається викроювати час для гурту й присвячувати себе творчості, створювати високоякісну музику.

Голос гурту — Іван Стасишин,

львівський парубок із неймовірно тембром. Наразі цей студент історичного факультету УжНУ вміє знайти час і для студювання фаху, і для гурту. «Поки в університеті навчання, нам нескладно зустрічатися. Я часто буваю в Ужгороді, і в нас із Йосипом є можливість проводити репетиції. Щодо Івана, то він надсилає свої чудові вірші, які ми стараємося покласти на музику. А взагалі така географія походження гурту — наша особливість. Кожен з учасників виріс у регіонах, які славляться своєю культурою, що позначається на творчій діяльності «АйСіQ», — розповідає І.Стасишин.

Авторами ідеї створення названого молодіжного «бенду» виступили І.Кобаль та І.Добруцький, котрі познайомилися на «літературнику» «Унгварські Бермуди». Про щось суттєве можна було говорити тільки тоді, коли знайшли вокаліста. А вже мали музику й слова, а голосу не вистачало. «Ми насправді дуже раді, що маємо у своєму складі такого вокаліста. Пройшло близько півроку перш ніж «АйСіQ» зміг презентувати свою творчість», — розповів автор та виконавець Йосип.

Цікаво: автор текстів проживає в Чернівцях, вокаліст — у Львові, а гітарист — в Ужгороді. Співпрацювати хлопцям вдається через соціальну мережу. У кожного є свої завдання, кожен повинен добре попрацювати, аби сукупно отримати якісний результат.

«АйСіQ» в творчому образі

Не можна не відзначити, що тільки-но учасники творчого колективу презентували свою дебютну пісню в соціальній мережі, як журналістка одного з місцевих телеканалів запропонувала відзняти відеосюжет про гурт — надто вже сподобався твір! І трохи обдумавши, хлопці відгукнулися на пропозицію. Вони весь час удосконалюються, у планах «АйСіQ» — запис нових ліричних

пісень. «Попереду багато роботи, постійно з'являються нові експериментальні ескізи, які вносять свіжий подих у нашу творчість. У перспективі хочемо спробувати себе в інших жанрах. Побачимо, що з цього вийде», — ділиться сподіваннями І.Кобаль. Що ж, хай виходить!

Вероніка ПЕТРОВА,
студентка заочної форми навчання відділення журналістики.

ЦІЛКОМ ВІДВЕРТО

Сповідь

Я лінивий студент УжНУ, сповідаюся своєму сумлінню та чистій, незалікованій двійкам, «заліковці». Перед університетом ділом, словом, думкою й усіма моїми почуваннями згрішив. Упродовж останнього семестру не мав бажання вчитися, примножувати знання й навіть на думку не спадало вчасно віддати книжки до бібліотеки.

Жадібність переповнювала мене. Ні на самостійних, ні на модульних контрольних роботах, ні на іспитах я не ділився шпаргалками зі студентами, а тим більше — із викладачами.

Лінь, «ВКонтакте» та ліжко стали найкращими друзями. Усі лихі помисли, такі як: «можливо, хтось «смс» написав?», «нічого страшного не трапиться, якщо пропущу першу пару», «куранці вчтимося» — виникали в мойй голові щодня, окрім вихідних.

Я жадав п'ятірки з мови ЗМІ, яка дісталася моему сусідові за партою. Заздрив, що йому так пофортунило. А ще необдуманно з'їв останню «мівінку», не поділившись зі співжителем у гуртожитській кімнаті. Тоді був четвер, і в мого товариша залишилися гроші тільки на дорогу додому.

Брехав. Мав ще одну «мі-

вінку», але й у п'ятницю організм потребує енергії.

Поводився егоїстично. Усім, хто хропив у кімнаті, я тривожив сон: будив, щоб мені не заважали. До речі, хропіння шкодить їхньому серцю та моїм нервам. Хіба від майже щонічного підйому комусь стало погано? Та як не крути, я змінився.

Крім уже перерахованих гріхів, мушу сказати, що на плечах лежить (а точніше — висить на стелі в кімнаті) ще один наслідок моїх лихих учинків. Так, я скоїв злочин: украв лампочку з ванни сусідів із 63-го блоку. Хлопці, не хвилюйтеся, перегорить — поверну на місце.

Я порушував загальноприйняті норми поведінки в гуртожитку: приходив після півночі, тобто під ранок, виносив сміття на кухню.

Іноколи занадто критично ставився до друзів. Тертичний, Пономарів, Михайлин усіляко хотіли допомогти з навчанням, та я їх ігнорував. Не хвилюйтеся, приятелі, на початку літа ми не будемо розлучатися ні на мить.

Я, грішний студент, каюся й обіцяю без перескладань виправитися за літню сесію.

Р. S. Люба стипендіє, я вірю: ти від мене нікуди не подінешся.

Яна ТЕГЗА,
студентка відділення журналістики.

У ПОШУКАХ

А ви вже визначилися з подарунками?

8 Березня — день, який легко розпізнати навіть тим, хто не так часто заглядає в календар, бо саме з наближенням цього свята всі чоловіки метушливо бігають із магазину до магазину в пошуках найліпшого подарунка для коханої, доньки, сестри, матері чи бабусі. Хто ж може краще знати про найжаданіший презент на 8 Березня, як не сама жінка?

Студенти УжНУ — теж в очікуванні Міжнародного жіночого дня, тож у відповіді на запитання, наведеному вище, я поцікавилася й думкою дівчат із нашого ВНЗ, представниць різних курсів. Загалом висловилися сто красунь. Найбільше із подарунків їм до вподоби:

квіти — 49% опитаних;

солодощі — 15; м'яка іграшка — 8; прикраси із золота, срібла — 7; подарок — 4; презент, зроблений власноруч, — 4% респондентів.

Інших варіантів виявилось так багато, що разом вони становлять 13 відсотків, але кожен окремо — менше 2%.

Щодо конкретизації зазначених відповідей, то більшість віддає перевагу червоним та білим трояндам, рожевим тюльпанам і підсніжникам. Друге місце в почесному рейтингу зайняли солодощі у вигляді тортів (бажано у формі «вісімки»), «кіндерів» і «Рафаело». Прекрасна половина людства, крім банальних (радше прогнорозованих) подарунків, також очікує сюрпризи у формі захопливої гри-вікторини від коханого, повітряних кульок, романтичної вечері чи кошачки із фруктами. Деякі дівчата залишаються прихильницями занадто меркантильних презентів у вигляді грошей або «iPhone 5».

Незважаючи на будь-які обставини, хай 8 Березня всім принесе здійснення задуманого, промінчик радості й додаток до карми. Зі святом, прекрасна половина людства. Кохання, здоров'я, успіху, якнайбільше усмішок, солодощів та квітів! Даруйте щастя й будьте щасливими!

Яна ТЕГЗА,
студентка відділення журналістики.

«Погляд» в № 1 (170) визнано:

«Над прірвою в житті... Блакитному житті. І з парашутом»
Елізавети ЗЕЛЕНЮК, студентки 3 курсу відділення журналістики.
Вітаємо авторку!

Вирішив не наводити будильник. Нехай Господь вирішує: іти мені на першу пару чи ні.

До сесії рахують дні, після іспитів — стипендію, а навесні — студентів...

Студенти й гроші — речі сумісні, але рідко й ненадовго.

Якщо студент не хоче вчитися, це значить, що погано працює... військкомат!

Студенти — люди, котрі балансують між армією та вищою освітою.

Ніщо так не бадьорить зранку, як фраза: «Ми проспали!»

Пора щось змінювати в житті: завтра ляжу на телевізор і буду дивитися на ліжко.

— Гроші є?
— Ні!
— А якщо знайду?
— Буду вдячний!

Фразу вчителя: «вивчіть той вірш, який більше сподобається» учні сприймають як: «вивчіть той вірш, у якому найменше слів».

Перші п'ять днів після вихідних — завжди найтяжчі.
Запропонував Петро ЮРСА,
студент відділення журналістики.

Список іспитів
Ні за що
Ніколи
Ніхто
Не складе

ПОГЛЯД

Орган вченої ради Ужгородського національного університету.

Замовлення № 848.
Ціна — безкоштовно.

Виходить щомісяця, крім канікул. Номер підписано до друку: 25.02.15.

Засновник і видавець — Ужгородський національний університет.
88003 м. Ужгород, пл. Народна, 3.

Номер надруковано у видавництві «А-прінт», 46010 м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28. тел.: (352)52-27-37, 0673501794.
Наклад 1000 примірників. Формат А 3, 2 ум. друк. арк.

Адреса редакції: 88016, м. Ужгород, вул. Університетська, 14.

Реєстраційне свідоцтво ЗТ № 449/41 від 7.02.2008.

Головний редактор **В.Ю.ТАРАСЮК.**

Верстка: **О.В.МАТІЙ.**
Набір: **М.М.ЗЕЛІНСЬКА.**
Коректура: **М.Б.ГАРАЗДІЙ.**